

MIKHAIL KUZMIN

2 Fabulas

traduction in interlingua:
Onofrio Notarstefano

© 2011-2012 Onofrio Notarstefano

Mikhail Kuzmin: 2 fabulas

Traduction in interlingua: Onofrio Notarstefano.

Transcription e composition: Onofrio Notarstefano.

Publicate: julio 2012

© 2012 Union Mundial pro Interlingua

Tote directos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solmente. Tote formas de re-ovendita o re-distribution electronic o imprimite es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensioni con indication del fonte.

Bibliotheca digital in interlingua
www.interlingua.com

Le Bibliotheca digital in interlingua es un collection de e-libros, redigite e publicate per le Union Mundial pro Interlingua (UMI)
www.interlingua.com

LE REGULAS CAVALLERESC

In un grande bosco il habeva le castello del contes Hohenregel, protegite per fossatos e altere structuras defensive. Illac habitava le vetule conte, le vetule contessa e lor juvene filio Ulrich. Illes viveva simplemente, como lor genitores e lor ancestres habeva vivite. Durante le juventute le vetule conte habeva combattite plure guerras, con su rege, e intra su terras ille habeva reprimite rebelliones de brigantes e vagabundos. Ora su sol occupation esseva le chassa, dum le contessa Mathelda surveliava le economia domestic o illa brodava preciose drappos pro le ecclesia vicin. Ulrich esseva lor ultime filio. Le juvene conte habeva solo dece-sex annos. Ille non habeva sorores, e su duo fratres major habeva morite in battalia. Ulrich habeva essite educate secundo le bon regulas antique, e ille habeva crescite como un juvene coragiose, devote e obediente. Ille, retornate ab le chassa, sedeva al pedes de su matre dum le contessa, sonante un harpa, cantava vetere cantiones re cavalleros, filias de rege, fees e le virgine Maria. Ulrich habeva longe buclas aurate, oculos azur e un parve bucca rosee, e si in le visage ille

resimilava a un juvena, su animo esseva totevia hardite e bellicose.

Quando ille arrivava al etate de dece-septe annos ille diceva a su patre que il non esseva decorose pro ille esser sedite tote le die presso le estufa, e que ille desirava ir in le mundo a cercar fortuna, como su ancestres haveva facite, pro monstrar su hardimento e dar lustro al ordine cavalleresc. Le patre esseva multo regrettante a remaner sol con le contessa Mathelda in le vetere castello, ma como bon cavallero ille comprendeva Ulrich e comenciava a ben equipar le filio pro le viage. Quando le cavallos sellate jam hinniva in le corte, e le homines qui debeva accompagnar Ulrich esseva jam sur le sellas, le vetule conte clamava le filio e le diceva:

«Filio mie, tu cognosce perfectemente tote le regulas cavalleresc, ma durante le viage il eveni tal factos pro le quales il non ha tempore a rememorar tote le prescriptiones. Rememora solo le plus importante: liberar le oppressos, non robar, non mentir e non admitter condemnationes injuste. A deo, ora. Deo sape si nos revidera nos ancora, in iste mundo. Que mi benediction te accompagna. Io es secur que tu non facera macular le alte ordine del cavalleria e le gloriose nomine del Hohenregel».

Ulrich basiava le mano del matre e del patre, infilava le pede in le staffa e exiva ab le corte del genitores. Quando ille attingeva un collina ab le qual on poteva vider le tecto del castello e le pannello blanc agitate per le contessa Mathelda, ille reguardava longemente in ille direction, e con le mano ille mandava un

basio, dum su buclas aurate se agitava al vento. Assi Ulrich abandonava le casa paterne.

Ille viagiava longemente sin aventuras, assi que le juvene conte haberea potite pensar de haber partite pro le chassa. Susurrava le arbores, in le palude floreva le myosotis, cantava le aves, le camoces saltava, e nihil altere. Verso le vespere del sexte die illes audiva forte gemitos, illes se approximava al ponte ab le qual il semblava que proveniva ille sonos e illes videva un homine ligate a un arbore. Ille esseva completamente nude, su corpore habeva un color olivastre e su barba esseva nigre e hirsute. Ante omne altere cosa le conte Ulrich taliava con le spada le cordas que cingeva le homine, pois Ulrich comenciava interrogar le pro saper perque ille se habeva trovate in ille insolite condition. Comprendite que su salvatores esseva estranieros, le homine con le barba narrava que su proprie fratres le habeva ligate al arbore. Su fratres, de facto, timeva que ille revelarea al patre que illes voleva invener le pro appropriar se le hereditate. Post haber date al homine vestimentos e haber appaciate su fame, Ulrich e su cameradas de viage prosequava ultra, regatante le celo pro ille bon initio del lor gestas cavaleresc.

Ante arrivar in le citate plus vicin, illes notava un grande numero de personas qui iva in le mesme direction. Le turba se faceva sempre plus grande e quando illes entrava in le vias interne del citate illes succedeva con grande difficultate a avantiar, justo a causa del immense turba que se moveva rapidamente verso le placia. Tote le botecas e le appartamenti private

esseva claudite, e al fenestras on videva solo matres con infantes a allactar, e le malos, qui, lassate a casa, regardava in basso, in strata. Anque si le missa non esseva ancora finite, le ecclesias esseva deserte, il habeva non mesmo le mendicantes, dum le choristas tornava continuemente le capite pro sequer, trans le porta aperte, anque si con un sol oculo, lo que eveniva in le placia.

In le placia il debeva esser pronunciate un verdicto. Ante le giudice il habeva un vetulo, con capillos blanc e ric vestimentos, e un juvene femina, qui habeva un veste nigre. Le reguardo del vetulo esseva tranquille e malevole, dum le juvene femina esseva multo pallide e belle. Illa plorava. Le juicio concerneva certe terras que le vetulo voleva prender ab le femina pro satisfacer su creditos. Ille terras esseva le ultimes que remaneva al juvena. Ma probabilmente detra le juicio on celava un altere e plus importante ration de hostilitate. Il non esseva alteremente possibile explicar le agitation general a causa de un question assi ordinari. Le vetulo monstrava quitantias e documentos, dum le femina, con le oculos plen de lacrimas, assecurava que illa habeva signate nihil, e que il se tractava solo de magia. Le giudice esseva evidentemente un homine insensibile, perque ille habeva fide plus in le parolas scribite sur le papiro que in le lacrimas e in le juramentos del povre femina. E de facto le homine de lege resolveva le question in favor del vetulo. Allora Ulrich, con su cameradas, se approximava al loco del juicio e diceva, con un mano sur le impugnatura de su spada:

«Isto es un question obscur, senior giudice, io

propone recurrer ergo al tribunal divin. Que ab le latere del querelator appare qualcuno a defender le, e io es preste a batter me contra ille in iste mesme instante, pro le defensa del dama ultragiate...».

Totes regardava con sorpresa Ulrich, perque necuno le cognosceva, e le femina con le veste nigre le diceva:

«Que Deo te protege, bon juvene. Tu es certo un angelo que le Senior ha inviate pro mi defensa. Io es secur que tu facera triumphar le veritate, e io te recompensara como io potera e como tu volera».

Ulrich la basiaava le mano e la respondeva:

«Anque io es persuadite que le Senior, qui lege in le cordes del homines, monstrara ubi es le veritate. Re me, essera recompensa sufficiente le conscientia de haber complite un bon action e de haber vincite le mal».

Le matino successive il habeva le duello. Ab le latere del vetulo se presentava su nepote, quasi un puero. Ulrich le vinceva sin fatiga, e le juvene femina, Edith, habeva retro non solo su terra, ma como recompensa pro le injuste querela a illa esseva date anque un parte del terras del vetulo. Al meraviglia de Ulrich, su victoria non esseva salutate per critos de entusiasmo del turba. Al contrario, totes, immergite in un profunde silentio, se displaciava pro permitir a ille retornar retro. E dum Ulrich iva via ab le citate, le gente que ille incontrava diceva indicante le:

«Ecce, le cavallero incognite qui ha defendite Edith».

Un paisano sapeva que illes passarea presso su

village, que esseva lontan, e peteva que illes portarea illac, in un certe cabana, un sacco. Ulrich consentiva, e le paisano se faceva promitter que le cavallero non re-guardarea in le interior del sacco. Le conte promitteva e prosequava. Illes iva rapidamente, perque jam an-noctava e perque in citate illes haveva oblidate facer provision de viveres, assi illes non haveva ni un crusta de pan, ni un gorgata de vino. Improvisamente le cavallo de Ulrich se stoppava e refusava prosequer. Ulrich descendeva del cavallo e videva un homine, qui jaceva sur le strata e gemeva debilmente. Ulrich succedeva al fin a obtener un responsa ab ille, assi le conte poteva saper que sur le strata que portava al citate ille homine haveva essite aggredite per le brigantes, qui le haveva vulnerate in tote le corpore, robate e jectate sur le strata. Il esseva jam le secunde die que ille jaceva illac sin mangiar, attendente le morte o le succurso de qualcuno.

«Un gorgata de vino e un parve pecia de pan facerea retornar subito mi fortias», assi diceva le malado. Ma Ulrich non haveva ni le un ni le altere, assi ille inviava un cavallero a trovar nutrimento e vino in le village plus vicin, e a lassar anque le sacco que le paisano haveva date a illes. Le cavallero partiva a cavallo durante le nocte, dum le moribundo continuava a gemer e a agitar se. In fin, verso le matino, ille moriva, justo quando le cavallero retornava con le pan e le vino. Le morto esseva ligate al sella, e le cavallero qui haveva retornate diceva:

«Ma sapeva vos, conte, que in le sacco que io ha portate via il haveva un parve botte de vino e cinque

panes fresc? Si nos habeva regardate intra, ille homine forsan non haberea morite.»

«Ma nos non lo sapeva, e si anque nos lo habeva sapite, nos non haberea potite prender ille cosas, perque illos non esseva nostre, e prendente los nos haberea committite un furto, causante un damno al homine qui habeva date nos su cosas».

Arrivate al village, illes dava le defuncto a su parentes. In le village le paisanos informava le conte que illes esseva terrorisate a causa de un terribile brigante qui robava e occideva, faceva escappar le bestias e incendiava le cabanas.

«Olim nos le habeva prendite e ligate a un arbo-re, nos non voleva versar su sanguine. Ma nos ha errate a non occider le, perque un scelerato le ha liberate, e ora le bandito es ancora plus feroce que antea».

«Ma que aspecto ille ha?» demandava le juvene conte.

«Alte, con un barba nigre, le pelle olivastre».

Ulrich taceva, e le paisanos continuava a narrar:

«E ora nos ha anque un altere problema. Nos non sape que facer. Nos habeva un patrono multo brave, bon e juste, ma ora nos ha audite que in citate il ha habite un processo, e que nos ha essite date al dama Edith. Iste Edith non es un dama ma simplemente, que vos pardona nos, un diabolessa. Illa ha invenenate cinque maritos, illa es un usurera e un fraudatrice, e in plus illa practica anque le magia. Nos pensava que le tribunal la haberea finalmente condemnate, e jam nos allegrava nos, ma, infortunatamente ha apparite un certe cavallero qui ha defendite Edith. E on pote com-

prender: le cavallero esseva un estraniero, e le seniora Edith es un comediante. Illa ha recitate le parte de persona bon e dulce, illa ha plorate. Le estraniero assi ha essite decipite; ma per su credulitate ora nos debe suffrer. E il es como finir vive in le tumba».

Il esseva penose pro Ulrich audir ille parolas. Ille esseva un juvene bon e scrupulose, e sapeva que le regulas in base al quales ille habeva agite esseva bon e honorabile; perque ergo toto se habeva transformate in un burla? E que cruel burla... perque ab su actos habeva venite un mal authentic, e ille non habeva remediante a alicun cosa, ma habeva mesmo ruinate omne cosa in le qual ille habeva intervenite. Tote iste pensatas turbava profondemente le conte, e ille iva sur le ripa del fluvio, assi que le brisa le portava frigor. Le fluvio esseva multo stricte e rapide, un specie de cascada, assi que illo gurguliava continuemente inter le saxos. Le alte ripas esseva coperite per le arbores del bosco, lontano on audiva un cucu. Le conte continuava a pensar al regulas cavalleresc, e, audiente le ruito del undas, ille se addormiva. Ille sentiva que qualcuno le toccava le mano. Ille aperiva le oculos e notava que su visage esseva plen de lacrimas, dum ante ille il habeva un pastoretto. Le juvene le diceva:

«Non dormir, senior, le vespere presso le fluvio, alteremente le sirenas del fluvio te trainara in aqua trahente te per le pedes. E pois, perque plora tu? Te ha apparite qualcosa in sonio? O tu ha rememorate tu matre?».

Le conte le respondeva:

«Que le sirenas me traina anque via...».

E Ulrich narrava toto al juvene. Le juvene audiva e pois diceva:

«Il es vermente un mal affaire, ma tu non ha culpas. Io es un pastor, un homine simplice, qual regulas debe io sequer? Si il ha un foramine in mi jaco, il es necessari facer lo sarcir. Se le prandio es preste, il es necessari laudar le femina qui lo ha preparate, e si le prandio non es preste il es necessari percuter ille mesme femina; al vacca que da colpos il es necessari secar le cornos. Io non ha alicun regulas. A vices il sembla que il se tracta justo del mesme cosa, e al contrario on age diversemente, perque on riguarda al homine e non a se mesme; io te face un exemplo: duo homines te pete moneta, a un tu lo da, al altere no, perque tu sape a que illo servi a illes, tu pensa a illes, dum si tu pensava a te mesme il non te necessitarea saper a que servi a illes le moneta, tu facerea tu bon action e que sia gloria a Deo! Tu regulas es bon, ma illos non es bon pro totes.

Le regulas que io observa es bon, io los exeque sanctemente, e pois lo que ab illos veni foras non me concerne plus. Assi solo le sceleratos insensibile pote parlar, ma tu sembla justo un homine conscientiose e sensibile. Le regulas de facto ha essite create pro le homines, e non le homines pro le regulas.

Io non ha regula, ma in mi corde il ha qualcuno, io non sape si un angelo o un spirito, qui me dice como io debe ager in omne certe momento, in omne certe cosa e con omne certe persona.

Ascolta tu attentemente tu angelo, e si le angelo se lamentara super le regulas, allora, anque si le regu-

las es bon, tu los debe abandonar. E re le cosas que tu ha facite usque iste momento, que tu te displace; si tu pote, cerca remediar, e si tu non pote, que tu non te displace; esser displacite pro lo que non se pote facer retornar es solo un perdita de tempore, e nos ha multo pauc tempore».

Quando Ulrich se eveliava, il non habeva plus alicun pastor, ma solo le fluvio que murmurava, e lontano on audiva le cucu. E ille non sapeva si habeva essite le pastoretto o le angelo a parlar con ille, si habeva essite solo le susurro del fluvio, o si ille habeva simplemente soniate toto.

LE SEX FIDANTIATAS DEL REGE

Rege Alberto amava ager de un maniera juste e franc. Ille non amava troppo parlar, e plure vices ille habeva exprimate le opinion que le homines debeva esser judicate non per lor parolas ma per lor actos.

«Pro me il non es importante lo que on dice, perque quicunque es capace de narrar mendacios, ma il es importante lo que on face».

Assi diceva sovente le rege post un vitro de bon vino, a chassa, in le sala del consilio o ubique a ille il occorreva. Ille amava multo su regno, que esseva parve, ille nunquam faceva le guerra contra alicuno e ille se teneva lontano non solo ab le conflictos, ma anque ab qualcunque relation con le vicinos. Ille esseva alte, rubicunde e corpulente, e su visage agradabile exprimeva bontate e honestitate. Quando pro le rege il veniva le tempore pro sposar se, ille non voleva facer venir le princessas de ultramar, ma ille decideva al contrario prender como sposa un juvena de su regno.

«Io non face guerras, io non cognosce linguas estranier, il non ha in le regno un commercio con le estraniero, que deberea io facer con un princessa de

ultramar? Io succederea non mesmo a parlar con illa, e illa comenciarea a enoiar se e a introducir le usos de su pais. A me servi solo un sposa qui me ama, qui ha respecto pro me, qui non parla troppo e qui educa ben le filios. Io volerea un juvena blonde e rotunde, ma anque isto non es importante, il es necessari que illa sia un bon persona».

Super iste thema le rege emanava un edicto, per le qual esseva invitate a registrar se con proprie nomine tote le juvenas desde dece-sex a vinti-cinque annos qui, sin alicun distinction de rango, desirava sposar le rege. Ille monstrava le edicto al cancellero e le demandava:

«Io lo ha scribite non mal, ver?».

«Le edicto es scribite benissimo, Vostre Excellentia. Solo un cosa me turba: como facera vos a saper qual de iste juvenas essera un bon sposa pro vos e si illa respectara vos?».

«Io ha previdite toto. Io non invitara a corte le feminas qui se registrara, ma io invitara le feminas qui non se inscribera, e inter iste ultimes io facera mi selection. Assi io essera certe que il se tractara de juvenas modeste, qui non se lassa tentar per le idea de devenir regina. Io lo ha pensate ben, ver?».

Le cancellero taceva e pois diceva:

«Ma in le edicto il manca qualcosa».

«E que il mancare?».

«Le viduas».

«Le viduas?».

«Perque Vostre Excellentia, non invita anque le viduas a devenir regina, si illas ha le etate juste?».

«Le viduas, tu dice? Il non essera forsan inconveniente, pro me, sposar un vidua? Anque si io sape que il ha certe viduettas qui non es peyor que qualcunque juvena, super toto illas plus in carne. Da me papiro e tintiera: io mitte anque le viduas. Ben, es ora toto in ordine?».

Le cancellero regardava le papiro e diceva:

«E que vos facera re le feminas qui se inscribera e que vos non invitara a corte?».

«Io dara a illas un rublo e un banda pro le tressa: al blondes azur e al brunes rubie, al viduas io inviara un broche de argento con mi portrait. Io pensa que assi il es decorose, nonne?».

«Il es extremamente decorose, Vostre Excellentia».

Le messengeros portava le edicto in tote le citates, le villages e le campanias del regno.

Il se discatenava instantaneamente un grande agitation. Anque le celibatarias e le viduas qui haveva passate desde tempore le quaranta annos corrigeva lor actos de nascentia e assecurava non haber plus que vinti annos. Illas comenciava suer vestimentos e del prime matino illas se ungueva le visage con grassia de oca pro poter apparer fresc e attractive quando illas se haberea presentate como fidantiatas. Le plus corpulentes cercava magrir, le magres cercava ingrassiar, illas sin dentes los mitteva fingite, dum le gibbosas sueva vestes que haberea celate lor defecto. E cata una, in su corde, esseva certe que illa esserea le seligite per le rege. Grande esseva ergo lor delusion quando, post duo septimanas, illas recipeva un rublo, un banda ru-

bie, si illas esseva brun, o un banda azur, si illas esseva blonde. Le viduas habeva le broches con le portrait del regal persona. Totes, pois, esseva invitate a non dar se alicun pena e a non facer se vider le die del presentation del fidantiatas. Le feminas qui non se habeva inscribite resultava esser solo sex: un vidua e cinque juvenas. Le vidua se appellava Genoveva, le juvenas Amande, Catharina, Johanna, Susanne e Nicolette. Illas esseva ni strabe, ni stropiate ni claudicante, ma perfecte sub tote le aspectos. Il esseva ergo sorprendente que illas non se habeva registrate pro devenir sposa del rege. Le vidua habeva vinti-tres annos, le juvenas circa dece-octo. Genoveva esseva alte e rubie de capillos, con un bucca rubie e le visage pallide, e illa habeva le oculos sempre verso le basso; Amande e Catharina esseva brun: le prime alte e magre, le secunde parve, allegre e rotunde. Anque si illa habeva dece-octo annos, Johanna demonstrava solo dece-quatro, illa esseva un puera espaventate, con le capillos color del lino e grande oculos gris, ubi le pensatas flueva lente, como cygnos in un laco del nord, o como nubes in le celo de autumnno. Susanne anque illa esseva fulve, ma completamente diverse ab Genoveva: illa resimilava a un bestietta salvage, illa habeva un reguardo insolite e su buclas rubie, ericiate, cadente sur le fronte, la dava un aspecto plus salvage e insolite. Illa habeva essite portate ligate, perque illa habeva grattate con le unguilas e habeva mordite le personas qui habeva cercate prender la. Nicolette esseva un juvena ordinari: ni corpulente ni magre, ni alte, ni basse; su capillos esseva brun clar, le visage munde, sin signos particular. Illa

habeva un nevo super le spatula dextre, ma que genere de signo characteristic es isto? E pois sub le veste ille nevo on non videva. Su passo non esseva hastate, le voce esseva basse, su parlar agradabile e judiciose; iste feminas esseva ergo le fidantiatas del rege.

Ille las reguardava e totes a ille placeva, ma ille esseva super toto interessate al motivos per le quales le feminas habeva refusate esser registrate in le numero del fidantiatas regal. Assi ille decideva, insimul al cancellero, interrogar separatamente le sex feminas. Primo esseva appellate Genoveva. Illa faceva un profunde reverentia e remaneva in pedes in silentio, attendente lo que le rege debeva dicer la. Anque le rege taceva, pois ille demandava:

«Dice nos, seniora Genoveva, per qual motivo vos non ha volite inscriber vos in le numero de nostre fidantiatas? Voleva forsan vos conservar fidelitate al vostre defuncte marito, proque vos es un vidua, como io sape?».

Genoveva sublevava sur le rege su oculos fatigate, e respondeva:

«Io respondera vos francamente. Nonobstante que io ha solo vinti-tres annos, in le ultime sex annos io ha habite sex maritos, Vostre Excellentia; duo de illes ha morite, e con le alteres nos ha lassate nos. Ultra illes il ha essite un numero infinite de juvenes, que io ha amate e que illes me ha amate. Illes esseva diverse inter illes, ma le historia esseva sempre le mesme: post un breve, multo breve placer, superveniva le habitude, le enoio e le animadversion. Io pensa con horror al condition del sposa. Vostre Excellentia, anque si vos es

un rege, vos es comocunque un homine, como totes, e io non volerea que vos habeva un sposa assi enoiose, dum in me, in loco del respecto que io ha pro vos como mi sovrano, il apparerea le rabie pro un nove vita conjugal. Io es multo fatigate, e non succede probar ulle cosa, permette vos ergo que io me retira in un convento. Toto lo que io ha dicite vos io lo ha dicite francamente, sin ulle cosa a celar».

Le rege la lassava vader e ordinava que le guardas conduceva a ille Amande. Al femina ille demandava le mesme cosas.

Amande stringeva le dentes e levava in alto le capite, pois diceva:

«Sposar le homine que io odia con tote le anima? Ha forsan tu oblidate que mi patre debeva esser rege e non certo tu? Tu te ha appropriate le throno como un predator e ora tu me vole render felice? Il eserea vermente un invidiabile honor esser le sposa de un tal corpulente stupide homine. Io te occiderea, io te invenenarea, io te penderea, io te suffocarea le prime nocte de nuptias. E anque ora, tu non me fugira».

Post ille parolas illa extraheva ab le corset un pugnol e se lanceava sur le rege, ma le cancellero succedeva disarmar la in tempore, dum le rege detra le throno critava:

«Que vos la porta immediatamente a casa!».

Le guardas portava via Amande e conduceva ante le rege Catharina. Illa esseva parve, rotunde, tote le tempore illa surrideva e se rubefaceva. Le rege la prendeva sub le mento e la demandava:

«Anque tu, animetta mie, vole occider me?».

«Ah, que dice vos» respondeva Catharina, e, bassate le oculos, illa purpurava ancora plus.

Le rege se habeva jam infatuata de illa, e assi diceva:

«E perque tu, mi car, non ha volite inscriber te pro devenir nostre sposa?».

«Que sposa io esserea pro vos? E pois il ha un altere circumstantia».

«Que circumstantia?».

Catharina regardava le rege e demandava in voce basse:

«On pote dicer toto?».

«Certo, mi car, non solo on pote, ma on debe dicer toto. Io es le rege, e le cancellero es un vetulo, tu non debe vergoniar te».

«Ben, ecce, ergo: io ama le filio de nostre botchero, Petro, e proque io non pote esser le sposa de ambes, io non me ha inscribite como vostre fidantiata, pro non affliger Petro. Ah, Vostre Excellentia, si vos sapeva como es belle mi Petro, e como ille sona magnificamente un instrumento musical! E pois ille me ama con tote le anima. Ille ha plorate le integre nocte sub le tilias, perque ille timeva que io voleva inscriber me. Su familia ha cinque vaccas e tres cavallos, e un belle boteca, e le vetule patre, anque si ille es sever, ha affection pro me. Io promena solo con mi Petro. Io es multo allegre, ma isto non es un infortuna».

Le rege la imbraciava e diceva:

«Tu Petro ultra al boteca, al cavallos e al cinque vaccas possede anque un magnific fidantiata. Que vos me invita a vostre nuptias, o, melio, que nos festa insi-

mul le duo maritages».

«Vos es multo bon, Vostre Excellentia; crede me, si io non amava Petro, io sposarea vos immediatamente.»

«Al corde on non commanda.»

Post Catharina le guardas conduceva ante le rege Johanna. Su aspecto esseva justo le aspecto de un puera. Le pavor la impediva longemente comprender le senso del demandas facite a illa. Le cancellero debeva explicar a gestos e a parolas que on voleva saper perque illa non desirava sposar le rege. Al fin il semblava que Johanna habeva comprendite, perque illa diceva, singultante:

«Ni, ni... le angelo non ha ordinate... con le lancea... in le palude... Le angelo es sever, sever., su camisa es rubie... Io ha pascite le oves... ille dice: porta, porta, non te maritar... Le angelo es sever... me ha colpate sur le pectore con le lancea... Le homines., ha., ha le gambas pilose... Le angelo me ha dicite: non te maritar... E del rege io ha pavor... ille me jectara in le palude... E in basso in le palude il ha le myrto... Le angelo es sever, sever, e su camisa es rubie... e le homines., ha le gambas pilose De te io ha pavor: tu me mangia...».

Le rege audiva, audiva, e pois ille diceva:

«Que es? Que volerea illa dicer? Ma que persona stulte me ha inviate vos? Que illa vade in un convento a divinar le futuro al vetulas. Que diabolo de fidantiata esserea illa? Iste es un stupide femina, non un fidantiata».

Ma si con Johanna ille habeva potite conversar

pauco, con Susanne il non esseva possibile excambiar un sol parola, perque illa diceva nihil, ma usava le unguas e mordeva. Susanne esseva inviate retro, e le rege diceva:

«Le mesme cosa esserea sposar le catta Maša. E ergo, qui ha remanite? Conduce me le ultime. Illa esse-
ra certo un altere alienate».

Al contrario entrava Nicolette: ni alte ni basse, ni magre ni corpulente, un visage munde, le belle capillos, le oculos gris, le voce basse, le conversation agradabile, illa camminava sin haste.

Le rege adressava anque a illa le mesme demandas, e illa respondeva:

«Io non fugi le vita familial, ma io non ha ancora trovate alicuno qui me place. Io ha nihil contra vos, ma io non me ha inscribite perque io non cognosceva vos e io non voleva ager como un cec. Si nos habeva cognoscite nos antea certo il haberea essite diverse, ma solo a prime vista il es multo difficile decider. Il me sembra comprender que quando on prende marito, isto es pro tote le vita. Il es necessari pensar ben antea pro non repentir se pois».

Al rege ille discurso placeva, e ille diceva:

«Que nos cognosce nos, ergo. Sia vos mi hospite per qualche tempore, e assi on comprendera».

Nicolette acceptava, e illa cominciava habitar con le rege. Illa se occupava del economia domestic, jocava con ille a damas e anque a cartas, le sarciva le calcettas e preparava le conservas de fructos. Assi illes se cognosceva, e post haber se cognoscite illes deveniva amicos, e post haber devenite amicos illes se ina-

morava, e post esser inamorate illes se sposava. E illes viveva sempre in accordo. Illes esseva ambe judiciose, de bon corde e tranquille. Illes festava le nuptias insimul a Catharina, qui sposava su Petro. Le festas durava un integre septimana. Durante un banchetto le rege clamava le cancellero e le diceva:

«Ecce, durante tote mi vita io habeva judicate le homines ab lor actos, ma il es demonstrate que non mesmo isto es possibile facer, perque comportamentos identic pote nascer per causas completamente diverse. Considera mi sex fidantiatas: tote illes ha refusate inscriber se, ma como esseva differente le motivos de ille decision! Le comportamentos per se significa nihil, importante es le causas que los genera e, super toto, importante es le homines».

Correctura: Bent Andersen